

Záhada ukradeného diadému

Lucie Pilátová

Joseph Adler, řečený Fotograf, bydlel ve Vernier. Malý dvoupokojový byt byl zaplněný neuvěřitelnou spoustou krámů, knih, novin, časopisů, všelijakých výstřížků a samozřejmě fotografií.

„Ede,“ spustil policista Hanck, „přivedl sis na mě posilu?“

„To je soudní znalkyně Alexandra Hartová z Londýna,“ odpověděl Ed. „Pomáhá mi s tím případem. Tak víš co...“

„Už jsem se lekl, že by takhle krásná holka šla s tebou na rande,“ rozřehotal se Hanck.

Mluvil francouzsky, takže jsem mu rozuměla.

„Thomasi, než ze sebe vypotíš další chytrou větu, mohl bys nám říct, co všechno jste tady prohledali,“ navrhl Ed.

„Mě zajímá,“ přidala jsem se, „jestli jste se prohrabali těmi papíry, časopisy a výstřížky.“

Policista se zatvářil otráveně. „Dejte mi na vás mail, pošlu vám zprávu.“

„Pošleš ji mně,“ usadil ho Ed.

„Ty papíry jsme prošli,“ pokračoval Thomas Hanck. „Jsou to hlavně upomínky, úřední dopisy, některé i pět let staré.“

„Dobře,“ přikývla jsem. „Můžete nanosit ty časopisy a výstřížky sem ke stolu? A uklidit tu postel? Budu tam odkládat prohlédnuté.“

Neřekl ani slovo a udělal všechno, o co jsem ho požádala. Pak nám oznámil, že musí vyzvednout děti u babičky a potom se zastaví.

„Nejpozději v šest odcházíme,“ houkl za ním Ed a pustili jsme se do práce.

Výstřižky obsahovaly informace o starých opuštěných lidech, které někdo vykradl. Na tom by nebylo nic divného. I seznam uloupených věcí vypadal povšechně, peníze, šperky a pár dalších cenností. Jenže když jsme přešli k časopisům, začínaly tyhle podivné vystřihovánky dávat větší smysl. V každém čísle se nacházel článek o seniorech, kteří během aktivního života něco dokázali, narodili se do významné rodiny, anebo i v pokročilém věku alespoň zčásti pracovali. Všimla jsem si, že jim bylo hodně přes osmdesát let. A většina z nich žila sama, protože byli bezdětní, případně se s dětmi z různých důvodů nestýkali, ať už vůbec či minimálně. Vypadalo to, že Joseph Adler trpěl buď Diogenovým syndromem, o kterém vypovídal stav jeho bytu, anebo se na své zlodějny velmi pečlivě připravoval. Jenže vzhledem k jeho pochybné profesi se jako pravděpodobnější jevila druhá možnost.

Nezbývalo než říct Edovi o tom, na co jsem během tichého listování zaprášenými papíry přišla. Pečlivě mě poslouchal a pak poznamenal: „Teoreticky se zdá, že máš pravdu. Prakticky bys ty dvě hromady musela spojit dohromady.“

„Jako myslíš najít rozhovor s nějakým starouškem a pak výstřížek, když ho ten šmejd okradl?“

„Taky. Jenže to nestačí. Pak bude třeba zjistit, jestli ty vloupačky skutečně spáchal Adler. Řeknu Zenkerovi.“

„Bude se tetelit blahem,“ ušklíbala jsem se.

„Poslyš, jestli si opravdu vytipovával staroušky podle těch rozhovorů, měl by tady někde být i časopis novějšího data,“ pokračovala jsem v úvahách nahlas.

Ed přikývl. „Dal jsem je stranou.“

„Tak já se do nich mrknu.“

„Ne. Podíváme se po tom zbytku a vezmeme je s sebou.“

„To se může?“

„Samozřejmě, že ne. Můžeme být ale rádi, že nám dovolili sem alespoň nakouknout.“

Mrkl na hodiny. „Takže na výstřižky se teď vykašli. Projdeme zbývající časopisy. Starší než tři měsíce neber. A pospěš si. Je půl šesté.“

Během dvaceti minut jsme našli ještě další dva magazíny. Ed je přihodil ke svým třem. „Půjč mi kabelku,“ požádal mě. Když jsem mu ji podala,

rychle je schoval dovnitř. Bylo to o fous. U vchodových dveří se rozdrnčel zvonek. Zvedla jsem se a šla otevřít. Za dveřmi stál policista Hanck.

„Už jste hotovi?“ spustil o poznání nepříjemnějším tónem.

„Skoro,“ odpověděla jsem.

Pak jsme se s Edem po sobě koukli a přešli jsme do dalšího pokoje. Hanck chvíli okouněl v kuchyni a nakonec se přiloudal za námi. „Objevili jste něco?“ zahuhlal.

Ed mlčel.

„Bordel,“ odpověděla jsem za něj a pustila se do prohlížení skříní.

Policista se opřel o cosi, co v lepších dobách představovalo sekretář, a bedlivě nás pozoroval. Připomněl mi mámu, která mívala v mé pubertě sklony ke stejné trapnému dozoru. „Kdybyste dovolil,“ nevydržela jsem nepříjemnou atmosféru, „ráda bych se podívala dovnitř.“

„Tam jsme to už prohlídli,“ odbyl mě.

„Žena vidí víc než muž,“ poznamenala jsem s úsměvem, který ho nejspíš ještě víc popudil.

„Neslyšela jste?“ pronesl výhrůžně.

Ed prohlížející skříňku na druhém konci místnosti se zvedl a pomalým krokem přešel k nám. „Vypadá to, že potíže se sluchem máš spíš ty,“ podotkl suše a z výšky svých skoro sto devadesáti centimetrů věnoval Hanckovi vražedný pohled.

„Jdu si zakouřit. Vrátním se za deset minut,“ procedil Hanck mezi zuby a odešel.

„Kolik tomu Adlerovi vlastně bylo?“ vzpomněla jsem si po další chvíli hledání čehokoli, co by nějak souviselo s naším diadémem.

„Kolem padesáti?“ odtušil Ed.

„A to si v tomhle věku troufal na takové krádeže?“

„Bývalý polda, z výkonu, takže věděl jak na to.“

„Cože? Policajt?“

„Jo. Před deseti lety ho vyhodili za nějaké levárny.“

„Kam by si padesátiletý chlap schoval věci týkající se jeho pochybného byznysu?“ pohlédla jsem na Eda.

Zatvářil se dotčeně. „Tolik mi ještě není.“

„Takhle jsem to nemyslela,“ zaťukala jsem si na čelo. „Rozhlédni se kolem. Je tady pár skříní, které policajti už nejspíš prohledali. Jestli kradl na objednávku a přitom si přihazoval i něco pro sebe, nechával by to tady?“

V bytě bez zabezpečení? Předpokládám, že někdo z jeho kumpánů, klientů, a bůhví jaký další grázl, musel vědět, kde bydlí. Takže za mě je odpověď ne.“

„Jestli ten lup zakopal někde v parku, zůstane tam navěky, protože v takovém případě je nedohledatelný. To snad chápeš,“ namítl Ed.

Myšlenky mi doslova vířily hlavou. Celou dobu jsem měla pocit, že mi v tom bytě něco chybí. Znovu jsem ho procházela sem tam. V předsíni mě upoutala taška s logem počítačové firmy, pohozená v koutě vedle botníku.

„Ede, našel se tady počítač?“ vrátila jsem se taškou do pokoje.

„Nevím o tom.“

„Nezdá se mi, že by si Adler koupil tašku bez počítače. Nevím jak tady, ale u nás v Londýně se tyhle prodávají pouze ve specializovaných obchodech. Kdyby potřeboval tašku, dojde si pro ni do běžného krámu a vyjde ho podstatně levněji. Takže kde je ten comp.“

„Podívám se dovnitř, možná najdeme účtenku,“ řekl a otevřel kapsy tašky. Nikde nic. „Vypadá to, že nás někdo předběhl.“

„Můžeš zjistit, jestli ten počítač existuje?“

„Hancka se ptát nebudu. A pro jistotu ani Zenkera,“ přemýšlel Ed nahlas.

„Myslela jsem, že s ním si rozumíš.“

„Jednou provždy. Poldy nemám rád.“

Tahle poněkud zvláštní odpověď mě překvapila, jenže nebyl čas se jí dál zabývat.

„Je dost hodin,“ klepl Ed ukazovákem na hodinky. „Musíme jít. Stejně jsme už všechno prohlédli.“

„Ještě jsme se nepodívali do té sedačky,“ ukázala jsem na malou pohovku krčící se v kuchyni pod oknem.

„Chceš ji rozpárat?“

„Bude stačit, když ji rozebereme.“ Odstrčila jsem ho a začala sundavat polštáře, pod kterými se objevily desky.

„Jak tě to napadlo?“

„V Paříži jsem bydlela v maličkém bytečku s jednou místností a kuchyňským koutem, zato s velkou terasou. Musela jsem se tam nějak vejít, tak jsem si pořídila podobnou sedačku s úložným prostorem.“

Ed mezitím sundal desky ze všech tří sedáků. Uvnitř bylo prázdné.

„Hmm,“ pronesla jsem zklamaně. „Od takového sběratele bych čekala, že bude mít ty schovky zarovnané až polštářům.“

Ed zašátral rukou uvnitř. „Neházej flintu do žita a podej mi nůž.“

Chvilku bojoval s vnitřní potahovou látkou. Když se mu povedlo rozřezat část švu, strčil dovnitř ruku. O pár vteřin později vytáhl z téhle dokonale nenápadné úschovny notebook.

„Páni, jak jsi na něj přišel?“ pokývla jsem uznale hlavou.

„Jak jsme na něj přišli,“ opravil mě. „Sáhl jsem dovnitř a tahle strana nebyla pevná jako ty ostatní. Taky jsem si všiml toho ručně sešitého švu.“

„Co teď?“

„Zmizíme. Už toho tady moc nevykougáme,“ odvětil.

„Místní poldové nejsou právě pečliví. Třeba bychom ještě něco objevili,“ snažila jsem se ho přesvědčit o opaku.

Ed se zvedl a začal sedačku skládat do původního stavu. Sotva položil poslední polštář a já jsem strčila do kapsy zbytky z párané látky, ozval se klíč ve vchodových dveřích.

Popadla jsem notebook a přehodila přes něj bundu.

„Dej mi ho,“ zašeptal Ed. „Kdyby něco, snáz se vymluvím.“

„Mě kontrolovat nebude,“ sykla jsem.

„Ede, ještě jsi tady?“ zavolal z předsíně Hanck.

„Čekáme na tebe. Nechtěli jsme odejít a nechat byt odemčený,“ vysvětlil Ed.

„No tak dobře,“ spustil policista smířlivěji na prahu kuchyně. Pak se s pohledem upřeným na mou bundu zeptal: „Nebyla vám tady zima?“

„Naopak. Spíš horko. Jestli tedy na mě něco neleze,“ zakašlala jsem.

Tenhle trik funguje spolehlivě v jakékoli situaci, kdy se potřebujete zbavit nevídané společnosti. Hanck ustoupil minimálně o dva kroky.

„Ede, jdeme. Ať tady kolegu ještě nenakazím,“ zachrchlala jsem a vyšla na chodbu.

Venku před domem mě něco napadlo. „Poslouchej, proč by někdo takhle složitě schovával počítač?“

„Počítal s návštěvou, která chodí, když ostatní nejsou doma. Anebo v něm ukrýval kompromitující informace. Na svoje klienty,“ odpověděl a odemkl auto.

Nasedli jsme a vyrazili zpátky k Edovi domů. V obýváku jsem rozložila všechny časopisy a výstřižky z Adlerova bytu na stůl a otevřela jeho počítač.

„Je zaheslovaný,“ pronesla jsem otráveně.

„A co jsi čekala, princezno?“ podivil se Ed a dodal: „Běž se převléct, něco s tím udělám.“

„Jako že si mám vzít tepláky?“ uchichtla jsem se.

„Ne, ten kostým,“ odpověděl nepřítomně.

Do prčic, sakra, co to se mnou je, běželo mi hlavou cestou do ložnice. Chlap mi řekne, co mám dělat a já ho poslechnu? Pro jakéhokoli budoucího manžela můj táta evidentně odvedl dobrou práci. Hodná a poslušná manželka. Není to tak, že si podvědomě vybíráme muže podle otce? Mimochodem, svatba. Mrkla jsem na hodinky. Kdo by nás v tuhle večerní hodinu oddal. Asi chce jít někam na večeři a v džínách by se za mě styděl.

Když jsem se oblečená a namalovaná vrátila do obývacího pokoje, stál u okna v úžasném šedém obleku a díval se kamsi do ulice. Nejspíš mě slyšel, protože se otočil a chvíli na mě doslova zíral. S překvapením, nadšením. Možná i štěstím. Jenže pak se jeho výraz změnil ve vítězný. Jako by vyhrál. *Naší sázku? Neměl by projevit alespoň trochu citu?* Protože mně už včera večer došlo, že se mi vlastně líbil odjakživa. Bůhví, jak by to tenkrát o těch příšerných prázdninách dopadlo, kdyby se na mě nevykašlal. *Třeba to neumí,* řekla jsem si nakonec. *Kvůli tomu, co prožil a někde uvnitř sebe to dusí.*

Nakonec se vzpamatoval a řekl: „Tak jdeme.“ Vzal mě za ruku a šli jsme k autu. Ponořená v myšlenkách jsem nasedla a ani jsem si nevšimla, že po pár minutách zastavil.

„Slečno Hartová, budete tady sedět, nebo si půjdete pro svoji největší životní výhru?“ otočil se ke mně.

„Prosím?“ vzpamatovala jsem se.

„Vystupuj,“ štouchl do mě.

Stáli jsme před italským velvyslanectvím. *Tak přece večeře, asi nějaká recepce,* napadlo mě, když jsme vcházeli dovnitř.

„No, kde jsi člověče,“ přihnal se k Edovi o něco málo starší muž s půvabnou blondýnkou. „Camerota už je nervózní.“

„Kdo?“ špitla jsem.

„Velvyslanec,“ odpověděl Ed a představil nás. „Alexo, to je Reto, můj nejlepší přítel a jeho žena Sophie. A tohle je Alexa.“

Pozdravili jsme se, Sophie mi podala kytku a pak nás odvedli dlouhou chodbou až k masivním dubovým dveřím. Reto zatukal. Když se zevnitř ozvalo dále, vešli jsme dovnitř. Pak mi Ed představil muže v brýlích a poděkoval mu za rychlé vyřízení formalit.

„I když je tento postup velmi nestandardní, udělal jsem to pro vás rád. Italská vláda vám má co vracet, chlapče,“ zareagoval velvyslanec.

Překvapením jsem otevřela pusu a taky mi došlo, že jsem naši sázku prohrála. Svatební obřad proběhl během pár minut.

„Paní Costová, dovolte, abych vám poblahopřál,“ řekl Camerota. „Vybrala jste si dobře.“

„Jo? Myslíte? Nějak tomu nemůžu uvěřit.“

„Čemu?“ zatvářil se muž rozpačitě.

„Že jsem vdaná.“

Usmál se a pak se s námi rozloučil.

„A mám tě,“ zašeptal mi do ucha Ed.

„Já jsem si celou dobu myslela, že si děláš legraci,“ přiznala jsem venku před velvyslanectvím. „Ale když jsi mi ukradl ty doklady, měla jsem zpozornět.“

„My Italové o svatbě nikdy nežertujeme. Když se oženíme, je to napořád. A krademe, jenom když je to nutné,“ zamrkal spiklenecky.

Protočila jsem oči v sloup. Bůhvíproč mě napadlo, že mě máma zabije, až se to dozví. Nahlas jsem poznamenala: „Asi se potřebuju napít.“

„Hele, nedonutil jsi ji pod nátlakem?“ napadlo Sophii. „Protože to byla solidní hurá akce.“

„To je ta, co o ní rok básní,“ chechtal se Reto.

Cože? Jak rok básní, proběhlo mi hlavou.

„Drž hubu, nebo víš co...“ zamračil se na něj Ed.

Rozhodla jsem se tvářit, že jejich rozhovor nevnímám. Příležitostí k vysvětlení téhle Retovy poznámky bude dost.

„Hele, lidi,“ vyhrkla Sophie. „Máme pro vás překvápko.“

Chtělo se mi říct „už zase“, ale raději jsem tuhle invektivu spolkla.

„Zveme vás k Italovi,“ pokračovala.

Tentokrát jsem to nevydržela. „Nešlo by to třeba k Francouzovi, Španělovi nebo Angličanovi?“

Chvilku na mě všichni překvapeně zírali, ale pak Sophie, která pochopila mou narážku na příliš italského, vyprskla smíchy. „Neboj, tam se ti bude líbit.“

„Když myslíš,“ pokrčila jsem rameny a v duchu si pomyslela: *Pizza jako svatební menu. Kdo to má...*

Jenže po pár minutách chůze se ukázalo, jak moc jsem se spletla. Hospoda nebyla hospoda, ale luxusní restaurace s názvem Eden. U Itala se jí říkalo proto, že v ní vařil italský šéfkuchař.

„Jak dlouho se vy dva vlastně znáte?“ zeptala se Sophie po večeři.

„Asi čtvrt století,“ odpověděla jsem.

„Cože?“ vykulila oči.

„Poprvé jsem ho viděla, když mi bylo pět let.“

„Já jsem tě poprvé viděl...“ spustil lehce ovíněný Reto. Větu nedořekl, protože mu Ed zacpal pusou. „Něco jsem ti řekl, ne?“ vyštěkl na něj.

„Ježíši, brácho, stejně se to dozví,“ pokračoval Reto.

Než jsem stačila jakkoli zareagovat, Ed se zvedl. „Sophie,“ otočil se k Retově manželce, „díky za pozvání, máš to u nás. Ale už raději půjdeme.“

„Snad ses neurazil,“ rozkřikl se Reto.

„Čau,“ odbyl ho Ed.

„No tak asi jdeme, když Ital nařídil,“ zamumlala jsem a zvedla se taky.

Sophie napsala na kus papíru pár čísel a podala mi ho. „Zavolej. Pocekáme.“

Přikývla jsem a vyrazila za Edem. Mlčeli jsme. Celou cestu k autu. V autě. Ve výtahu. Než odemkl vchodové dveře, mlčky jsem si sundala lodičky a vešla dovnitř bosa. V kuchyni jsem vytáhla z lednice minerálku a zhluboka se napila. Studená tekutina mi dodala sebevědomí, které se Retovými větami, jimž jsem zatím nerozuměla, kamsi vytratilo. Otočila jsem se. Ed celou dobu stál za mnou a zíral na mě. Sundala jsem si sako a sukni, když přišla na řadu halenka, začal se svlékat i on.

„Necháš taky něco na mně?“ vyzvídal a objal mě.

Jeho převaha se skrývala v informacích. Věděl něco, co já ne. Jenže tady jsem měla převahu já. „Ne,“ zašeptala jsem a stáhla mu trenky.

Zatvářil se překvapeně, ale nedal se. Během vteřiny se na zemi válely i moje kalhotky. Očividně ho zmátla moje síla i fakt, že se nechovám jako upejpvává nána. Rychle se mnou srovnal krok a o pár minut později mi v ložnici předvedl, jak vypadá *nejlepší sex v životě*.

„No a teď už bys mi konečně mohl prozradit, jak to, že už rok o mně básníš. A docela ráda bych věděla, kdy mě Reto viděl poprvé,“ zatahala jsem ho jemně za vlasy, kterými mě lechtal na prsou.

„Já věděl, že tomuhle výslechu neuniknu,“ rozhodil teatrálně ruce. Pak se lehce nadzdvihl a pootočil, aby mi viděl do obličejce. „Říkal jsem ti, že jez-dím do Londýna docela pravidelně.“

„Vzpomínám si,“ přikývla jsem.

„No a před rokem jsme s kolegou zašli na aukci k Bonhamsům. Ten kolega se jmenuje Reto.“

„Ne,“ vyjekla jsem.

„A tam jsem si všiml jedné soudní znalkyně. Taková krásná ženská, příjemná, chytrá, sebevědomá. Chvilí jsem ji poslouchal a uvědomil si, že ji znám jako protivnou mrňavou žalobnici.“

„Ty...“ plácla jsem ho polštářem a začali jsme se prát. A hned potom milovat.

Na rozdíl ode mě Ed pak za chvíli usnul. Jenže mně se hlavou honily další stovky myšlenek. *Jestli byl v kontaktu s otcem, musel vědět, že sem jedu. A taky že použiju náš program pro ztracené předměty, do kterého mají přístup i policajti, kteří pracují s odcizenými uměleckými věcmi.* Vzpomněla jsem si, jak naznačil, že ví, kdo je Leonardo de Silva. Mohl mě kontaktovat, aby měl informace o de Silvových? Nemohl, protože první jsem ho kontaktovala já. A sotva by si mě vzal a vlastně doslova před nimi schoval. Možná by to věděl můj otec, když jsou s Edem kámoši. Jenže... vzpomněla jsem si na Edovu reakci, když jsem mu ubrečená vyprávěla, jak mě můj vlastní otec na policii shodil ve prospěch toho gaunera. *Že by v té věci bylo víc než jenom diadém, jehož majitelka nebo možná majitel mi nasadili do hlavy pořádného brouka?* Všechno to přemítání mě natolik zmohlo, že jsem nakonec usnula taky. Probral mě až budík v hodinkách. Půl sedmé. Potichu jsem se vyplížila z postele a oblékla. V jedné z kuchyňských skříněk jsem objevila čaj. Pytlíkový. Fuj. Budu muset dokoupit můj oblíbený bílý. Najednou mi došlo, že vlastně ani nevím, jestli to je teď taky *moje* doma. Pak jsem mávla rukou, udělala si kafe a posadila se k počítači a té hromadě bince, kterou jsme včera přitáhli z Adlerova bytu.

Po necelé hodině jsem z pěti jmen lidí, ke kterým se Adler pravděpodobně vloupal, vybrala jedno. Claire Marxová.

Moje investigativní ráno přerušil Edův hlas. „Myslel jsem si, že po noci plné skvělého sexu mě čeká stejně žhavé vstávání. Tak nic. Vítej, Ede, do manželství.“

Vyprskla jsem smíchy a šla za ním. Ležel na posteli, a když mě uviděl, zařval: „No to ne, ty jsi oblečená.“

„Na rozdíl od tebe, ty lenochu, už hodinu pracuju,“ otočila jsem se a vrátila se do obýváku.

Přišoural se za pár minut za mnou a pořád neměl nic na sobě. „Alexo, podívej se, ale tohle se mi vůbec nelíbí,“ prohlásil a tvářil se našťvaně.

„Co?“

„Ty neplníš manželské povinnosti,“ pronesl vážně a začal mě svlékat.

„Víš, co je strašné, Ede?“

„Nevím.“

„Že to chci taky.“